

PISSINGER FLÓRA: EL

(novella)

El már megint ott volt.

Akárhányszor rossz napja volt az iskolában, eljött ide. Soha nem csinált semmi érdekeset, csak ült *A sziklán*, és gondolkozott. Néha még ki is üvöltötte magából, amit érzett, ugyan ki hallhatta volna meg itt, a világ végén? Most sem tervezte a Föld megmentését, és nem is a globális felmelegedés problémájának megoldásán gondolkozott, egyszerűen csak hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai.

Például az a hajó ott a távolban. Tényleg rózsaszínre és lilára volt festve? El sem volt nagy divat szakértő, de nehezen tudott volna elképzelni még két színt, ami ennyire nem illik egymáshoz. És azok a madarak úgy köröztek felette, mintha ez lenne a világ legszebb hajója. Ez pontosan olyan volt, mint az iskola, és erre nem akart gondolni. Bármire, csak erre nem, így hát körülnézett hátha talál valamit, ami sokkal-sokkal érdekesebb. Kavics, sulí, tenger, sulí, fa, sulí.

Minél jobban próbálkozott, annál nehezebb volt ellenállni, így inkább szabadon engedte a gondolatait. Látta Alit, ahogy rákiabál, a többi oroszlánt, ahogy nevetnek, magát, amint az ebédlő sarkában ül – egyedül. Persze nem volt ebben semmi új, elsős kora óta járt ugyanabba az osztályba. Ő volt az egyetlen elefánt az egész iskolában, megszokta már az egyedüllétet.

Mégsem értette, miért jött akkor minden egyes nap ide. Gondolkozni otthon is lett volna ideje, a szülei általában későig dolgoztak, így estig egyedül volt. *Egyedül egyedül egyedül*. Alig

hallhatóan motyogta a szavakat, csak úgy magának, ízlelgette. Nem mintha nem ismerte volna a jelentését. Talán ezzel is az volt a helyzet, mint amikor az ember túl sokszor ismételi el valamit, és értelmét veszti. Lehet, El is túl sokat volt egyedül, annyit, hogy már azt sem tudja milyen lehet másokkal lenni .

- Nem vagy egyedül – szólt egy hang a fák közül. El összerezzent, bár hirtelen azt sem tudta, hova nézzen. A következő pillanatban egy rózsaszín masnis, lila ruhás elefántlányt pillantott meg. Látszott rajta, hogy zavarban van, tarka karkötőjét csavargatta. – Leülhetek melléd?- és Elt ebben a pillanatban az sem zavarta, hogy a fejdísz és a szoknyája nem is lehetek volna ennél rosszabban összepárosítva, boldogan bólintott. Hagyta, hogy ez a rettenetes stílusú lány leüljön mellé, és barátokká váljanak.